

Svet
Evropske unije

Bruselj, 3. maj 2018
(OR. en)

7160/18

**Medinstitucionalna zadeva:
2017/0138 (CNS)**

**FISC 132
ECOFIN 238**

ZAKONODAJNI AKTI IN DRUGI INSTRUMENTI

Zadeva: DIREKTIVA SVETA o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave informacij na področju obdavčenja v zvezi s čezmejnimi aranžmaji, o katerih se poroča

DIREKTIVA SVETA (EU) 2018/...

z dne ...

**o spremembi Direktive 2011/16/EU
glede obvezne avtomatične izmenjave informacij
na področju obdavčenja v zvezi s čezmejnimi aranžmaji, o katerih se poroča**

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije ter zlasti členov 113 in 115 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta¹,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora²,

v skladu s posebnim zakonodajnim postopkom,

¹ Mnenje z dne 1. marca 2018 (še ni objavljeno v Uradnem listu).

² Mnenje z dne 18. januarja 2018 (še ni objavljeno v Uradnem listu).

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Zaradi upoštevanja novih pobud na področju davčne preglednosti na ravni Unije je bila Direktiva Sveta 2011/16/EU¹ v zadnjih letih večkrat spremenjena. V okviru tega je bil z Direktivo Sveta 2014/107/EU² uveden skupni standard poročanja, ki ga je razvila Organizacija z zunanje sodelovanje in razvoj (OECD) za podatke o finančnih računih v Uniji. Ta standard določa avtomatično izmenjavo podatkov o finančnih računih, ki jih imajo davčni nerezidenti, ter vzpostavlja svetovni okvir za izmenjavo te vrste. Direktiva 2011/16/EU je bila spremenjena z Direktivo Sveta (EU) 2015/2376³, ki določa avtomatično izmenjavo podatkov o vnaprejšnjih davčnih stališčih s čezmejnimi učinkom, in z Direktivo Sveta (EU) 2016/881⁴, ki določa obvezno avtomatično izmenjavo informacij med davčnimi organi o mednarodnih podjetjih iz poročil po državah.

¹ Direktiva Sveta 2011/16/EU z dne 15. februarja 2011 o upravnem sodelovanju na področju obdavčevanja in o razveljavitvi Direktive 77/799/EGS (UL L 64, 11.3.2011, str. 1).

² Direktiva Sveta 2014/107/EU z dne 9. decembra 2014 o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčenja (UL L 359, 16.12.2014, str. 1).

³ Direktiva Sveta (EU) 2015/2376 z dne 8. decembra 2015 o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave podatkov na področju obdavčenja (UL L 332, 18.12.2015, str. 1).

⁴ Direktiva Sveta (EU) 2016/881 z dne 25. maja 2016 o spremembi Direktive 2011/16/EU glede obvezne avtomatične izmenjave informacij na področju obdavčenja (UL L 146, 3.6.2016, str. 8).

Ker so informacije o preprečevanju pranja denarja lahko uporabne za davčne organe, je Direktiva Sveta (EU) 2016/2258¹ države članice zavezala, da davčnim organom omogočijo dostop do postopkov skrbnega preverjanja strank, ki jih uporabljajo finančne institucije v skladu z Direktivo (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta². Čeprav je bila Direktiva 2011/16/EU že večkrat spremenjena, da bi se davčnim organom zagotovila boljše sredstva za odzivanje na agresivno davčno načrtovanje, je še vedno treba okrepiti nekatere posebne vidike preglednosti obstoječega davčnega okvira.

¹ Direktiva Sveta (EU) 2016/2258 z dne 6. decembra 2016 o spremembi Direktive 2011/16/EU glede dostopa davčnih organov do informacij o preprečevanju pranja denarja (UL L 342, 16.12.2016, str. 1).

² Direktiva (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja ali financiranje terorizma, spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta in Direktive Komisije 2006/70/ES (UL L 141, 5.6.2015, str. 73).

- (2) Države članice vse težje ščitijo nacionalne davčne osnove pred erozijo, saj so postale strukture davčnega načrtovanja zelo kompleksne in pogosto izkoriščajo vse večjo mobilnost tako kapitala kot oseb na notranjem trgu. Takšne strukture so navadno sestavljene iz aranžmajev, ki se oblikujejo med več jurisdikcijami in obdavčljive dobičke prenašajo v jurisdikcije z ugodnejšimi davčnimi režimi ali zmanjšujejo skupne davčne obveznosti davčnega zavezanca. Tako se državam članicam pogosto občutno zmanjšajo davčni prihodki, kar jih ovira pri izvajanju rasti prijaznih davčnih politik. Zato je ključno, da davčni organi držav članic dobijo celovite in ustrezne informacije o potencialno agresivnih davčnih aranžmajih. Takšne informacije bi navedenim organom omogočile, da bi se hitro odzvali na škodljive davčne prakse ter odpravili vrzeli s sprejetjem zakonodaje ali z ustreznimi ocenami tveganja in davčnim nadzorom. Vendar pa neodzivnosti davčnih organov na aranžmaje, o katerih so bili obveščeni, ne bi smeli šteti za odobritev takih aranžmajev.
- (3) Glede na to, da večina potencialno agresivnih aranžmajev davčnega načrtovanja zajema več kot eno jurisdikcijo, bi razkritje informacij o navedenih aranžmajih prineslo dodatne pozitivne rezultate tam, kjer bi se tudi te informacije izmenjevale med državami članicami. Zlasti je ključnega pomena avtomatična izmenjava informacij med davčnimi organi, da se jim zagotovijo tiste informacije, ki jih potrebujejo za ukrepanje, kadar ugotovijo obstoj agresivnih davčnih praks.

- (4) Komisija je bila ob priznavanju pomena, ki ga ima lahko pregleden okvir za razvoj poslovne dejavnosti pri prispevanju k zaježitvi izogibanja davkom in davčnih utaj na notranjem trgu, pozvana, naj sproži pobude v zvezi z obveznim razkritjem informacij o potencialno agresivnih aranžmajih davčnega načrtovanja po vzoru ukrepa 12 akcijskega načrta OECD za preprečevanje erozije davčne osnove in preusmerjanja dobička (Base Erosion and Profit Shifting – BEPS). V zvezi s tem je Evropski parlament pozval k strožjim ukrepom proti posrednikom, ki pomagajo pri aranžmajih, ki lahko privedejo do izogibanja davkom in davčnih utaj. Prav tako je treba opozoriti, da je skupina G-7 z deklaracijo v Bariju z dne 13. maja 2017 o boju proti davčnemu kriminalu in drugim nezakonitim finančnim tokovom, pozvala OECD, naj začne razpravo o možnih načinih za obravnavo aranžmajev, zasnovanih za izogibanje poročanju v okviru skupnih standardov poročanja OECD, oziroma tistih, ki dejanskim lastnikom omogočajo, da se skrijejo za nepreglednimi strukturami, pri čemer naj bi upoštevala tudi o vzorčna pravila o obveznem razkritju po vzoru pristopa za aranžmaje izogibanja davkom v okviru poročila o ukrepu 12 BEPS.
- (5) Opozoriti je treba, da je videti, da so nekateri finančni posredniki in drugi ponudniki davčnega svetovanja svojim strankam dejavno pomagali pri prikrivanju denarja v offshore strukturah. Čeprav skupni standard poročanja, uveden z Direktivo 2014/107/EU, vsaj glede podatkov o finančnih računih pomeni pomemben korak naprej pri vzpostavljanju okvira davčne preglednosti v Uniji, pa je mogoče ta okvir še izboljšati.

- (6) Poročanje o čezmejnih aranžmajih potencialno agresivnega davčnega načrtovanja lahko uspešno prispeva k prizadevanjem za vzpostavitev okolja pravične obdavčitve na notranjem trgu. S tega vidika bi obveznost posrednikov, da davčne organe obvestijo o določenih čezmejnih aranžmajih, ki bi se lahko uporabili za agresivno davčno načrtovanje, pomenila korak v pravo smer. Za oblikovanje celovitejše politike bi bilo tudi nujno, da bi si davčni organi, kot drugi korak po poročanju, informacije izmenjali s primerljivimi organi v drugih državah članicah. Taka ureditev bi tudi povečala učinkovitost skupnega standarda poročanja. Poleg tega bi bilo ključno, da se Komisiji omogoči dostop do zadostne količine informacij, da bo lahko spremljala pravilno delovanje te direktive. Tak dostop Komisije do informacij držav članic ne odvezuje od obveznosti priglasitve vsakršne državne pomoči Komisiji.
- (7) Priznava se, da ima poročanje o čezmejnih aranžmajih potencialno agresivnega davčnega načrtovanja več možnosti za doseganje predvidenega odvratilnega učinka, če davčni organi zadevne informacije prejmejo že v zgodnji fazi, torej še preden se takšni aranžmaji dejansko izvedejo. Da bi upravam držav članic olajšali delo, bi lahko nadaljnjo avtomatično izmenjavo informacij o takšnih aranžmajih opravili vsako četrtoletje.

- (8) Da bi se zagotovilo pravilno delovanje notranjega trga in preprečilo nastajanje vrzeli v predlaganem okviru pravil, bi bilo treba obveznost poročanja naložiti vsem akterjem, ki so navadno udeleženi pri oblikovanju, trženju, organizaciji ali upravljanju izvajanja čezmejnih transakcij, o katerih se poroča, ali niza takšnih transakcij, ter tudi vsem, ki pri tem nudijo pomoč ali svetovanje. Prav tako ne bi smeli spregledati, da obveznost poročanja v določenih primerih za posrednika ne bi bila izvršljiva zaradi varovanja zakonsko predpisane poklicne skrivnosti ali v primerih, ko posrednika ni, ker na primer davčni zavezanec shemo oblikuje in izvaja interno. Ključnega pomena bi bilo, da davčni organi v takih okoliščinah ne izgubijo priložnosti pridobiti informacije o z davki povezanih aranžmajih, ki so potencialno povezani z agresivnim davčnim načrtovanjem. Zato bi bilo v takih primerih treba obveznost poročanja prenesti na davčnega zavezanca, ki ima koristi od tega aranžmaja.
- (9) Aranžmaji agresivnega davčnega načrtovanja so z leti postali vse bolj zapleteni ter se vedno spreminjajo in prilagajajo v odziv na obrambne protiukrepe davčnih organov. Ob upoštevanju tega bi bilo učinkoviteje, če bi aranžmaje potencialno agresivnega davčnega načrtovanja poskušali zajeti s pripravo seznama značilnosti in elementov transakcij, ki močno kažejo na izogibanje davkom ali davčno zlorabo, kot pa da bi opredelili pojem agresivnega davčnega načrtovanja. Ti znaki so opredeljeni kot „prepoznavne značilnosti“.

- (10) Glede na to, da naj bi bil glavni cilj te direktive glede poročanja o čezmejnih aranžmajih potencialno agresivnega davčnega načrtovanja osredotočen na zagotavljanje pravičnega delovanja notranjega trga, je bistveno, da pri tem na ravni Unije ne bi urejali več, kot je potrebno za doseg predvidenih ciljev. Zato bi bilo primerno, da se vsa skupna pravila o poročanju omejijo na čezmejne primere, in sicer na primere, ki vključujejo bodisi več kot eno državo članico bodisi državo članico in tretjo državo. V takih okoliščinah je zaradi možnega vpliva na delovanje notranjega trga mogoče utemeljiti potrebo po sprejetju skupnega sklopa pravil, namesto da bi zadevo prepustili obravnavanju na nacionalni ravni. Država članica bi lahko sprejela podobne dodatne nacionalne ukrepe glede poročanja, vendar pa pristojnim organom drugih držav članic naj ne bi avtomatično sporočala kakršnih koli drugih informacij kot tistih, ki jih je v skladu s to direktivo treba sporočiti. Te informacije bi lahko izmenjala na zaprosilo ali spontano v skladu z veljavnimi pravili.

- (11) Glede na to, da bi morali imeti aranžmaji, o katerih se poroča, čezmejno razsežnost, bi bilo pomembno posredovati zadevne informacije davčnim organom v drugih državah članicah, da bi se zagotovilo kar največjo učinkovitost te direktive pri preprečevanju praks agresivnega davčnega načrtovanja. Mehanizem za izmenjavo informacij v okviru vnaprejšnjih davčnih stališč s čezmejnimi učinkom in vnaprejšnjih cenovnih sporazumov bi bilo treba uporabiti tudi za obvezno in avtomatično izmenjavo informacij o čezmejnih aranžmajih potencialno agresivnega davčnega načrtovanja, o katerih se poroča, med davčnimi organi v Uniji.
- (12) Zaradi lažje avtomatične izmenjave informacij in učinkovitejše rabe virov bi morala izmenjava potekati prek skupnega komunikacijskega omrežja (v nadaljnjem besedilu: omrežje CCN), ki ga je razvila Unija. V tem okviru bi bile informacije shranjene v varno osrednjo podatkovno zbirko za upravno sodelovanje na področju obdavčevanja. Države članice bi morale izvesti vrsto praktičnih postopkov, vključno z ukrepi za standardizacijo sporočanja vseh zahtevanih informacij z oblikovanjem standardnega obrazca. To bi moralo vključevati tudi opredelitev jezikovnih zahtev za predvideno izmenjavo informacij in ustrezno nadgradnjo omrežja CCN.

- (13) Da bi čim bolj zmanjšali stroške in upravno obremenitev za davčne uprave in posrednike ter zagotovili učinkovitost te direktive pri odvratanju od praks agresivnega davčnega načrtovanja, bi moral biti obseg avtomatične izmenjave informacij v zvezi s čezmejnimi aranžmaji, o katerih se poroča, v okviru Unije skladen z mednarodnim razvojem. Uvesti bi bilo treba posebno prepoznavno značilnost za obravnavo aranžmajev, zasnovanih za izogibanje obveznostim poročanja, ki vključujejo avtomatično izmenjavo informacij. Za namene te prepoznavne značilnosti bi bilo treba sporazume o avtomatični izmenjavi informacij o finančnih računih na podlagi skupnega standarda poročanja obravnavati enako kot obveznosti poročanja iz člena 8(3a) Direktive 2014/107/EU in Priloge 1 k navedeni direktivi. Pri izvajanju tistih delov te direktive, ki se nanašajo na aranžmaje za izogibanje skupnim standardom poročanja in aranžmaje, ki vključujejo pravne osebe ali pravne aranžmaje ali katere koli druge podobne strukture, bi se države članice lahko zaradi ponazoritve ali razlage oprle na delo OECD, in natančneje na njena vzorčna pravila o obveznem razkritju za obravnavanje aranžmajev za izogibanje skupnim standardom poročanja in nepreglednih offshore struktur, pa tudi na spremljajoča pojasnila, da bi, kolikor so ta besedila skladna z določbami prava Unije, zagotovile dosledno uporabo v vseh državah članicah.

- (14) Čeprav so za neposredno obdavčitev še vedno pristojne države članice, je ustrezno navesti stopnjo davka od dohodkov pravnih oseb, ki je ničelna ali skoraj ničelna, samo zato, da bi jasno opredelili področje uporabe prepoznavne značilnosti, ki zajema aranžmaje, ki vključujejo čezmejne transakcije, o katerih bi morali posredniki, ali po potrebi davkoplačevalci, poročati v skladu z Direktivo 2011/16/EU in o katerih bi se morala izmenjava informacij med pristojnimi organi izvajati avtomatično. Poleg tega bi bilo treba opozoriti, da za čezmejne aranžmaje agresivnega davčnega načrtovanja, pri katerih je glavni namen ali eden od glavnih namenov pridobitev davčne ugodnosti, ki izničuje cilj ali namen veljavne davčne zakonodaje, velja splošno pravilo o preprečevanju zlorab, kot je določeno v členu 6 Direktive Sveta (EU) 2016/1164¹.
- (15) Da bi bilo več možnosti za učinkovitost te direktive, bi morale države članice določiti kazni za kršitve nacionalnih predpisov, s katerimi se ta direktiva izvaja. Te kazni bi morale biti učinkovite, sorazmerne in odvračilne.

¹ Direktiva Sveta (EU) 2016/1164 z dne 12. julija 2016 o določitvi pravil proti praksam izogibanja davkom, ki neposredno vplivajo na delovanje notranjega trga (UL L 193, 19.7.2016, str. 1).

- (16) Za zagotovitev enotnih pogojev izvajanja te direktive, zlasti za avtomatično izmenjavo informacij med davčnimi organi, bi bilo treba na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila za sprejetje standardnega obrazca z omejenim številom elementov, vključno z jezikovno ureditvijo. Iz istega razloga bi bilo treba na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila za sprejetje potrebnih praktičnih postopkov za nadgradnjo osrednje podatkovne zbirke za upravno sodelovanje na področju obdavčevanja. Ta pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta¹.

¹ Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

- (17) V skladu s členom 28(2) Uredbe (EU) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta¹. je bilo opravljeno posvetovanje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov. Vsaka obdelava osebnih podatkov, ki se izvede v okviru te direktive, mora biti v skladu z Direktivo 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta² in Uredbo (ES) št. 45/2001.
- (18) Ta direktiva spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, ki so posebej priznana v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah.

¹ Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 8, 12.1.2001, str. 1).

² Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 281, 23.11.1995, str. 31).

- (19) Ker cilja te direktive, in sicer izboljšanja delovanja notranjega trga z odvrčanjem od uporabe čezmejnih aranžmajev agresivnega davčnega načrtovanja, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi usmerjenosti v aranžmaje, zasnovane za potencialno izkoriščanje tržnih pomanjkljivosti, ki izvirajo iz interakcije med različnimi nacionalnimi davčnimi pravili, lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja, zlasti glede na to, da je omejena na čezmejne aranžmaje bodisi v več kot eni državi članici bodisi v državi članici in tretji državi.
- (20) Direktivo 2011/16/EU bi bilo zato treba ustrezno spremeniti –

SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Direktiva 2011/16/EU se spremeni:

(1) člen 3 se spremeni:

(a) točka 9 se spremeni:

(i) v prvem pododstavku se točka (a) nadomesti z naslednjim:

„(a) v členu 8(1) ter členih 8a, 8aa in 8ab, sistematično sporočanje vnaprej opredeljenih informacij drugi državi članici brez predhodnega zaprosila in v vnaprej določenih rednih časovnih presledkih. V členu 8(1) se sklicevanje na podatke, ki so na voljo, nanaša na informacije, ki so v davčnih spisih države članice, ki sporoča informacije, in so dostopni v skladu s postopki za zbiranje in obdelavo podatkov v navedeni državi članici;“;

(ii) v prvem pododstavku se točka (c) nadomesti z naslednjim:

„(c) v vseh drugih določbah te direktive, razen člena 8(1), člena 8(3a) ter členov 8a, 8aa in 8ab, sistematično sporočanje vnaprej opredeljenih informacij, določenih v točkah (a) in (b) te točke.“;

(iii) v drugem pododstavku se prvi stavek nadomesti z naslednjim:

„V členu 8(3a), členu 8(7a), členu 21(2), členu 25(2) in (3) ter Prilogi IV ima vsak izraz z veliko začetnico tak pomen, kot ga ima v ustrezni opredelitvi iz Priloge I.“;

(b) dodajo se naslednje točke:

„18. ‚čezmejni aranžma‘ pomeni aranžma, ki zadeva bodisi več kot eno državo članico bodisi državo članico in tretjo državo, pri čemer je izpolnjen vsaj eden od naslednjih pogojev:

- (a) vsi udeleženci v aranžmaju niso rezidenti za davčne namene v isti jurisdikciji;
- (b) vsaj eden od udeležencev v aranžmaju je hkrati rezident za davčne namene v več kot eni jurisdikciji;
- (c) eden ali več udeležencev v aranžmaju izvaja dejavnosti v drugi jurisdikciji prek stalne poslovne enote, ki se nahaja v navedeni jurisdikciji, in aranžma predstavlja celotno poslovanje stalne poslovne enote ali njegov del;

- (d) eden ali več udeležencev v aranžmaju izvaja dejavnost v drugi jurisdikciji, v kateri ni rezident za davčne namene in nima stalne poslovne enote;
- (e) tak aranžma bi lahko vplival na avtomatično izmenjavo informacij ali identifikacijo upravičenega lastništva.

Za namene točk 18 do 25 tega člena, člena 8ab in Priloge IV aranžma vključuje tudi niz aranžmajev. Aranžma lahko obsega več kot en korak ali del.

- 19. ‚čezmejni aranžma, o katerem se poroča‘ pomeni vsak čezmejni aranžma, ki ima vsaj eno od prepoznavnih značilnosti iz Priloge IV.
- 20. ‚prepoznavna značilnost‘ pomeni lastnost ali značilnost čezmejnega aranžmaja, ki nakazuje morebitno tveganje za izogibanje davkom, kakor so naštetih v Prilogi IV.
- 21. ‚posrednik‘ pomeni katero koli osebo, ki oblikuje, trži, organizira ali daje na voljo za uporabo čezmejni aranžma, o katerem se poroča ali upravlja njegovo izvajanje.

Pomeni tudi katero koli osebo, ki se ob upoštevanju ustreznih dejstev in okoliščin ter na podlagi razpoložljivih informacij in ustreznega strokovnega znanja in razumevanja, potrebnega za zagotavljanje takih storitev, zaveda, da se je zavezala, da bo neposredno ali prek drugih oseb nudila pomoč oziroma svetovanje pri oblikovanju, trženju, organizaciji, dajanju na voljo za uporabo ali upravljanju izvajanja čezmejnega davčnega aranžmaja, o katerem se poroča, ali bi bilo zanjo upravičeno pričakovati, da se tega zaveda. Vsakdo ima pravico, da predloži dokaze o tem, da ta oseba ni vedela, da je sodelovala pri čezmejnem aranžmaju, o katerem se poroča, ali da ne bi bilo upravičeno pričakovati, da bi to vedela. V ta namen se lahko sklicuje na vsa ustrezna dejstva in okoliščine pa tudi na razpoložljive informacije, svoje ustrezno strokovno znanje in razumevanje.

Oseba, ki šteje za posrednika, izpolnjuje vsaj enega od naslednjih dodatnih pogojev:

- (a) je rezident za davčne namene v državi članici;
- (b) ima stalno poslovno enoto v državi članici, prek katere zagotavlja storitve v zvezi z aranžmajem;
- (c) je ustanovljena po pravu države članice in/ali urejena s tem pravom;

- (d) registrirana je pri poklicnem združenju, povezanem s pravnimi, davčnimi ali svetovalnimi storitvami, v državi članici.
22. ‚zadevni davčni zavezanec‘ pomeni katero koli osebo, ki se ji čezmejni aranžma, o katerem se poroča, da na voljo za izvajanje ali ki je tak aranžma pripravljena izvajati oziroma je že izvedla njegov prvi korak.
23. za namene člena 8ab ‚povezano podjetje‘ pomeni osebo, ki je povezana z drugo osebo na vsaj enega od naslednjih načinov:
- (a) oseba je udeležena pri upravljanju druge osebe tako, da je v položaju z znatnim vplivom na to drugo osebo;
 - (b) oseba je udeležena pri nadzoru nad drugo osebo z deležem glasovalnih pravic, ki presega 25 %;
 - (c) oseba je udeležena v kapitalu druge osebe z lastništvom kapitala, ki neposredno ali posredno presega delež 25 %;
 - (d) oseba je upravičena do 25 % ali več dobička druge osebe.

Če je pri upravljanju, nadzoru ali v kapitalu oziroma dobičku, kot je navedeno v točkah (a) do (d), iste osebe, udeležena več kot ena oseba, se vse zadevne osebe štejejo za povezana podjetja.

Če je pri upravljanju, nadzoru ali v kapitalu oziroma pri dobičku, kot je navedeno v točkah (a) do (d), več kot ene osebe, udeležena ista oseba, se vse zadevne osebe štejejo za povezana podjetja.

Za namene te točke se oseba, ki deluje skupaj z drugo osebo v zvezi z glasovalnimi pravicami ali lastništvom kapitala subjekta, obravnava kot udeležena pri vseh glasovalnih pravicah ali lastništvu kapitala tega subjekta, ki jih ima druga oseba.

Pri posredni udeležbi se izpolnjevanje zahtev iz točke (c) določi tako, da se pomnožijo deleži po zaporednih stopnjah. Za osebo z več kot 50 % glasovalnih pravic se šteje, da jih ima 100 %.

Posameznik, njegov zakonec in predniki ali potomci se štejejo za eno osebo.

24. ‚tržni aranžma‘ pomeni čezmejni aranžma, ki je zasnovan, dan na tržišče, pripravljen za izvajanje ali dan na voljo za izvajanje, ne da bi ga bilo treba bistveno prilagoditi.
25. ‚posebej prilagojeni aranžma‘ pomeni vsak čezmejni aranžma, ki ni tržni aranžma.“;

(2) vstavi se naslednji člen:

„Člen 8ab

Področje uporabe in pogoji obvezne avtomatične izmenjave podatkov o čezmejnih aranžmajih, o katerih se poroča

1. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi od posrednikov zahteva, da pristojnim organom predložijo podatke, ki jih poznajo, so v njihovi posesti ali pod njihovim nadzorom, o čezmejnih aranžmajih, o katerih se poroča, v tridesetih dneh od:
 - (a) dneva po tem, ko je čezmejni aranžma, o katerem se poroča, na voljo za izvajanje; ali
 - (b) dneva po tem, ko je čezmejni aranžma, o katerem se poroča, pripravljen za izvajanje; ali

- (c) trenutka, ko je storjen prvi korak pri izvajanju čezmejnega aranžmaja, o katerem se poroča,

odvisno od tega, kaj nastopi prej.

Ne glede na prvi pododstavek, se tudi od posrednikov iz drugega odstavka točke 21 člena 3 zahteva, da predložijo podatke v 30 dneh od dneva po tem, ko so neposredno ali prek drugih oseb zagotovili pomoč oziroma svetovanje.

2. V primeru tržnih aranžmajev države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi od posrednika zahtevajo, da vsake tri mesece sestavi redno poročilo, ki vsebuje nove podatke, o katerih se poroča, iz točk (a), (d), (g) in (h) odstavka 14, ki so postali dostopni, odkar je bilo vloženo zadnje poročilo.
3. Kadar je posrednik dolžan predložiti podatke o čezmejnih aranžmajih, o katerih se poroča, pristojnim organom več kot ene države članice, se ti podatki predložijo le v državi članici, ki je prva na spodnjem seznamu:
 - (a) država članica, v kateri je posrednik rezident za davčne namene;

- (b) država članica, v kateri ima posrednik stalno poslovno enoto, prek katere se zagotavljajo storitve v zvezi z aranžmajem;
 - (c) država članica, v kateri je posrednik ustanovljen ali ga ureja njeno pravo;
 - (d) država članica, v kateri je posrednik registriran pri poklicnem združenju, povezanem s pravnimi, davčnimi ali svetovalnimi storitvami.
4. Kadar v skladu z odstavkom 3 obstaja večkratna obveznost poročanja, je posrednik oproščen predložitve podatkov, če ima v skladu z nacionalnim pravom dokaz, da so bili isti podatki predloženi v drugi državi članici.
5. Vsaka država članica lahko sprejme potrebne ukrepe, s katerimi posrednikom omogoči pravico do oprostitve predložitve podatkov o čezmejnem aranžmaju, o katerem se poroča, če bi se z obveznostjo poročanja kršilo varovanje zakonsko predpisane poklicne skrivnosti na podlagi nacionalnega prava te države članice. V takih primerih vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi od posrednikov zahteva, da katerega koli drugega posrednika ali, če tega ni, zadevnega davčnega zavezanca brez odlašanja uradno obvestijo o njegovi obveznosti poročanja iz odstavka 6.

Posredniki so lahko upravičeni do oprostitve na podlagi prvega pododstavka le v obsegu, v katerem delujejo v okviru zadevne nacionalne zakonodaje, ki opredeljuje njihove poklice.

6. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, v skladu s katerimi mora, kadar ni posrednika ali kadar posrednik uradno obvesti zadevnega davčnega zavezanca ali drugega posrednika o uporabi oprostitve iz odstavka 5, podatke o čezmejnem aranžmaju, o katerem se poroča, predložiti drugi priglašeni posrednik ali, če tega ni, zadevni davčni zavezanec.
7. Zadevni davčni zavezanec, ki ima obveznost poročanja, predloži podatke v 30 dneh od dneva, na katerega je čezmejni aranžma, o katerem se poroča, na voljo davčnemu zavezancu za izvajanje ali je pripravljen za izvajanje s strani zadevnega davčnega zavezanca ali je storjen prvi korak pri njegovem izvajanju v zvezi z zadevnim davčnim zavezancem, odvisno od tega, kaj nastopi prej.

Kadar ima zadevni davčni zavezanec obveznost predložiti podatke o čezmejnem aranžmaju, o katerem se poroča, pristojnim organom več kot ene države članice, jih predloži le pristojnim organom države članice, ki je prva na spodnjem seznamu:

- (a) država članica, v kateri je zadevni davčni zavezanec rezident za davčne namene;
 - (b) država članica, v kateri ima zadevni davčni zavezanec stalno poslovno enoto, ki ima koristi od aranžmaja;
 - (c) država članica, v kateri zadevni davčni zavezanec prejema dohodek ali ustvarja dobiček, čeprav v nobeni državi članici ni rezident za davčne namene in nima stalne poslovne enote;
 - (d) država članica, v kateri zadevni davčni zavezanec opravlja dejavnost, čeprav v nobeni državi članici ni rezident za davčne namene in nima stalne poslovne enote.
8. Kadar na podlagi odstavka 7 obstaja večkratna obveznost poročanja, je zadevni davčni zavezanec oproščen predložitve podatkov, če ima v skladu z nacionalnim pravom dokaz, da so bili isti podatki predloženi v drugi državi članici.

9. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi zahteva, da imajo, kadar je posrednikov več, obveznost predložitve podatkov o čezmejnem aranžmaju, o katerem se poroča, vsi posredniki, ki so vključeni v isti čezmejni aranžma.

Posrednik je oproščen predložitve podatkov le, kolikor ima v skladu z nacionalnim pravom dokaz, da je iste podatke iz odstavka 14 že predložil drugi posrednik.

10. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi zahteva, da je, kadar ima obveznost poročanja zadevni davčni zavezanec in kadar je zadevnih davčnih zavezancev več, zadevni davčni zavezanec, ki predloži podatke v skladu z odstavkom 6, tisti, ki je prvi na spodnjem seznamu:

- (a) zadevni davčni zavezanec, ki se je s posrednikom dogovoril o čezmejnem aranžmaju;
- (b) zadevni davčni zavezanec, ki upravlja izvajanje aranžmaja.

Zadevni davčni zavezanec je oproščen predložitve podatkov le, kolikor ima v skladu z nacionalnim pravom dokaz, da je iste informacije iz odstavka 14 že predložil drugi zadevni davčni zavezanec.

11. Vsaka država članica lahko sprejme potrebne ukrepe, s katerimi od vsakega zadevnega davčnega zavezanca zahteva, da podatke o uporabi aranžmaja posreduje davčni upravi vsako leto, za katero ga uporablja.
12. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi od posrednikov in zadevnih davčnih zavezancev zahteva, da predložijo podatke o čezmejnih aranžmajih, o katerih se poroča ter katerih prvi korak je bil izveden med datumom začetka veljavnosti in datumom začetka uporabe te direktive. Posredniki in zadevni davčni zavezanci, če je to primerno, predložijo podatke o navedenih čezmejnih aranžmajih, o katerih se poroča, do 31. avgusta 2020.
13. Pristojni organ države članice, ki so mu bili predloženi podatki v skladu z odstavki od 1 do 12 tega člena, z avtomatično izmenjavo sporoči podatke iz odstavka 14 tega člena pristojnim organom vseh drugih držav članic, in sicer v skladu s praktičnimi postopki, sprejetimi na podlagi člena 21.

14. Podatki, ki jih pristojni organ države članice sporoči na podlagi odstavka 13, zajemajo, kot je ustrezno, naslednje:
- (a) identifikacijo posrednikov in zadevnih davčnih zavezancev, vključno z njihovim imenom, datumom in krajem rojstva (če gre za posameznika), rezidentstvom za davčne namene, davčno številko ter, če je primerno, osebami, ki so povezana podjetja zadevnega davčnega zavezanca;
 - (b) podrobnosti o prepoznavnih značilnostih iz Priloge IV, zaradi katerih se o čezmejnem aranžmaju poroča;
 - (c) povzetek vsebine čezmejnega aranžmaja, o katerem se poroča, vključno z navedbo imena, pod katerim je znan, če takšno ime obstaja, ter abstraktnim opisom zadevnih poslovnih dejavnosti ali aranžmajev, ne da bi to privedlo do razkritja poslovne, industrijske ali poklicne skrivnosti oziroma poslovnega procesa niti razkritja podatkov, ki bi bilo v nasprotju z javnim redom;
 - (d) datum, ko je ali bo storjen prvi korak pri izvajanju čezmejnega aranžmaja, o katerem se poroča;

- (e) podrobnosti o nacionalnih določbah, ki so podlaga za čezmejni aranžma, o katerem se poroča;
 - (f) vrednost čezmejnega aranžmaja, o katerem se poroča;
 - (g) identifikacijo države članice zadevnega(-ih) davčnega(-ih) zavezanca(-ev) in morebitnih drugih držav članic, katere bi verjetno zadeval čezmejni aranžma, o katerem se poroča;
 - (h) identifikacijo morebitne druge osebe v državi članici, na katero bi verjetno vplival čezmejni aranžma, o katerem se poroča, ob navedbi, s katerimi državami članicami je ta oseba povezana.
15. Dejstvo da se davčna uprava ne odzove na čezmejni aranžma, o katerem se poroča, ne pomeni priznanja veljavnosti ali davčne obravnave tega aranžmaja.
16. Za lažjo izmenjavo podatkov iz odstavka 13 tega člena Komisija v okviru postopka za določitev standardnega obrazca iz člena 20(5) sprejme praktične postopke, potrebne za izvajanje tega člena, vključno z ukrepi za standardizacijo sporočanja podatkov iz odstavka 14 tega člena.
17. Komisija nima dostopa do podatkov iz točk (a), (c) in (h) odstavka 14.

18. Avtomatična izmenjava podatkov se izvede v enem mesecu po koncu četrtertletja, v katerem so bili podatki predloženi. Prvi podatki se sporočijo do 31. oktobra 2020.“;

(3) v členu 20 se odstavek 5 nadomesti z naslednjim:

„5. Komisija v skladu s postopkom iz člena 26(2) pripravi standardne obrazce in ob tem določi jezikovno ureditev v naslednjih primerih:

- (a) za avtomatično izmenjavo podatkov o vnaprejšnjih davčnih stališčih s čezmejnimi učinkom in vnaprejšnjih cenovnih sporazumih v skladu s členom 8a pred 1. januarjem 2017;
- (b) za avtomatično izmenjavo podatkov o čezmejnih aranžmajih, o katerih se poroča, v skladu s členom 8ab pred 30. junijem 2019.

Ti standardni obrazci lahko vsebujejo le tiste elemente za izmenjavo podatkov, ki so naštetih v členih 8a(6) in 8ab(14), ter druga z njimi povezana polja, ki so potrebna za doseg ciljev iz členov 8a oziroma 8ab.

Jezikovna ureditev iz prvega pododstavka državam članicam ne preprečuje, da bi podatke iz členov 8a in 8ab sporočile v katerem koli od uradnih jezikov Unije. Lahko pa je v okviru te jezikovne ureditve določeno, da se ključni elementi takšnih podatkov pošljejo tudi v drugem uradnem jeziku Unije.“;

(4) v členu 21 se odstavek 5 nadomesti z naslednjim:

„5. Komisija do 31. decembra 2017 razvije varno osrednjo podatkovno zbirko držav članic za upravno sodelovanje na področju obdavčenja ter zanjo zagotovi tehnično in logistično podporo, kjer se za izpolnitev obveznosti glede avtomatične izmenjave podatkov iz člena 8a(1) in (2) beležijo podatki, ki jih je treba sporočiti v okviru navedenih odstavkov.

Komisija do 31. decembra 2019 razvije varno osrednjo podatkovno zbirko držav članic za upravno sodelovanje na področju obdavčenja ter zanjo zagotovi tehnično in logistično podporo, kjer se za izpolnitev obveznosti glede avtomatične izmenjave podatkov iz člena 8ab (13), (14) in (16) beležijo podatki, ki jih je treba sporočiti v okviru navedenih odstavkov.

Dostop do podatkov, shranjenih v tej podatkovni zbirki, imajo pristojni organi vseh držav članic. Tudi Komisija ima dostop do podatkov, shranjenih v tej podatkovni zbirki, vendar ob omejitvah iz člena 8a(8) oziroma člena 8ab(17). Komisija potrebne praktične postopke določi v skladu s postopkom iz člena 26(2).

Dokler ta varna osrednja podatkovna zbirka ne začne delovati, avtomatična izmenjava podatkov iz člena 8a (1) in (2) ter člena 8ab (13), (14) in (16) poteka v skladu z odstavkom 1 tega člena in veljavnimi praktičnimi postopki.“;

(5) v členu 23 se odstavek 3 nadomesti z naslednjim:

„3. Države članice Komisiji sporočijo letno oceno učinkovitosti avtomatične izmenjave podatkov iz členov 8, 8a, 8aa in 8ab ter dosežene praktične rezultate. Komisija z izvedbenimi akti sprejme obliko in pogoje sporočanja za navedene letne ocene. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom iz člena 26(2).“;

(6) člen 25a se nadomesti z naslednjim:

„*Člen 25a*

Kazni

Države članice določijo pravila o kaznih, ki se uporabljajo za kršitve nacionalnih določb, sprejetih na podlagi te direktive v zvezi s členoma 8aa in 8ab, ter sprejmejo vse potrebne ukrepe za zagotovitev, da se te kazni izvajajo. Te kazni morajo biti učinkovite, sorazmerne in odvračilne.“;

(7) člen 27 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 27

Poročanje

1. Komisija vsakih pet let po 1. januarju 2013 Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o izvajanju te direktive.
2. Države članice in Komisija vsaki dve leti po 1. juliju 2020 ocenijo relevantnost Priloge IV, Komisija pa Svetu predloži poročilo. Temu poročilu je , kadar je primerno, priložen zakonodajni predlog.“;

(8) doda se Priloga IV, katere besedilo je navedeno v Prilogi k tej direktivi.

Člen 2

1. Države članice najpozneje do 31. decembra 2019 sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo. O tem takoj obvestijo Komisijo.

Države članice uporabljajo navedene predpise od 1. julija 2020.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice sporočijo Komisiji besedilo temeljnih določb nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 3

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 4

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju,

Za Svet

Predsednik

PRILOGA

„PRILOGA IV

PREPOZNAVNE ZNAČILNOSTI

Del I. Preskus glavne koristi

Splošne prepoznavne značilnosti iz kategorije A ter posebne prepoznavne značilnosti iz kategorije B in iz točk (b)(i), (c) in (d) odstavka 1 kategorije C se lahko upoštevajo le ob pozitivnem rezultatu „preskusa glavne koristi“.

Šteje se, da je rezultat tega preskusa pozitiven, če je mogoče vzpostaviti, da je glavna korist ali ena od glavnih koristi, ki jo lahko oseba ob upoštevanju vseh zadevnih dejstev in okoliščin upravičeno pričakuje pri uporabi aranžmaja, pridobitev davčne ugodnosti.

Kar zadeva prepoznavno značilnost iz odstavka 1 kategorije C, obstoj pogojev iz točk b(i), (c) ali (d) odstavka 1 kategorije C sam po sebi ne more biti razlog za zaključek, da je rezultat preskusa glavne koristi aranžmaja pozitiven.

Del II. Kategorije prepoznavnih značilnosti

A. Splošne prepoznavne značilnosti, povezane s preskusom glavne koristi

1. Aranžma, pri katerem se zadevni davčni zavezanec ali udeleženec v aranžmaju zaveže, da bo upošteval pogoj zaupnosti, s katerim se lahko od njega zahteva, da drugim posrednikom ali davčnim organom ne razkrije, kako bi aranžma lahko zagotovil davčno ugodnost.
2. Aranžma, pri katerem je posrednik upravičen do plačila (ali obresti ter nadomestila za stroške financiranja in druge stroške) za aranžma, to plačilo pa je določeno glede na:
 - (a) znesek davčne ugodnosti, ki se pridobi iz aranžmaja, ali
 - (b) to, ali se iz aranžmaja dejansko pridobi davčna ugodnost ali ne. Pri tem bi imel posrednik obveznost, da delno ali v celoti vrne plačilo, če namen pridobitve davčne ugodnosti iz aranžmaja ni dosežen v delu ali v celoti.
3. Aranžma, ki je bistveno standardiziral dokumentacijo in/ali strukturo in je na voljo več kot enemu zadevnemu davčnemu zavezancu, ne da bi ga bilo treba bistveno prilagoditi za izvajanje.

B. Posebne prepoznavne značilnosti, povezane s preskusom glavne koristi

1. Aranžma, pri katerem udeleženec sprejme navidezne korake, ki zajemajo pridobitev družbe, ki posluje z izgubo, ustavitev glavne dejavnosti take družbe in uporabo njenih izgub za zmanjšanje svoje davčne obveznosti, med drugim s prenosom navedenih izgub v drugo jurisdikcijo ali s hitrejšo uporabo navedenih izgub.
2. Aranžma, ki ima za posledico preoblikovanje dohodkov v kapital, darila ali druge kategorije prihodkov, ki so obdavčene po nižji stopnji ali oproščene davka.
3. Aranžma, ki vključuje krožne transakcije, katerih rezultat je fiktivno trgovanje s sredstvi (*round-tripping*), in sicer z vključitvijo vmesnih subjektov brez druge primarne komercialne funkcije ali transakcij, ki se medsebojno izravnavajo ali izničujejo oziroma imajo druge podobne značilnosti.

C. Posebne prepoznavne značilnosti, povezane s čezmejnimi transakcijami

1. Aranžma, ki vključuje odbitna čezmejna plačila med dvema ali več povezanimi podjetji, če je izpolnjen vsaj eden od naslednjih pogojev:
 - (a) prejemnik ni rezident za davčne namene v nobeni davčni jurisdikciji;

- (b) prejemnik je sicer rezident za davčne namene v določeni jurisdikciji, vendar jurisdikcija:
 - (i) ne nalaga nobenega davka od dohodkov pravnih oseb ali pa nalaga davek od dohodkov pravnih oseb po ničelni ali skoraj ničelni stopnji ali
 - (ii) je uvrščena na seznam jurisdikcij tretjih držav, za katere so države članice skupaj ali v okviru OECD ocenile, da niso pripravljene sodelovati;
 - (c) plačilo je v jurisdikciji, v kateri je prejemnik rezident za davčne namene, v celoti oproščeno davka;
 - (d) za plačilo v jurisdikciji, v kateri je prejemnik rezident za davčne namene, velja ugodnejši davčni režim.
2. Odbitki za isto amortizacijo sredstev se uveljavljajo v več kot eni jurisdikciji.
 3. Oprostitev dvojnega obdavčevanja v zvezi z isto postavko dohodkov ali kapitala se uveljavlja v več kot eni jurisdikciji.
 4. Obstaja aranžma, ki vključuje prenose sredstev, pri čemer obstaja pomembna razlika v znesku, ki se v navedenih jurisdikcijah v zvezi s temi sredstvi šteje za plačljivega.

- D. Posebne prepoznavne značilnosti, povezane z avtomatično izmenjavo podatkov in upravičenim lastništvom
1. Aranžma, ki lahko ima za posledico ogrožitev obveznosti poročanja na podlagi zakonov, s katerimi se izvaja zakonodaja Unije, ali kakršni koli enakovredni sporazumi o avtomatični izmenjavi informacij o Finančnih računih, vključno s sporazumi s tretjimi državami, ali ki izkorišča neobstoječe zakonodaje ali sporazumov. Takšni aranžmaji vključujejo vsaj naslednje:
 - (a) uporabo računa, produkta ali naložbe, ki ni ali naj ne bi bil Finančni račun, ima pa značilnosti, ki so zelo podobne značilnostim Finančnega računa;
 - (b) prenos Finančnih računov ali sredstev v jurisdikcije, ki jih avtomatična izmenjava informacij o Finančnih računih z državo, katere rezident je zadevni davčni zavezanec, ne zavezuje, ali uporabo teh jurisdikcij;
 - (c) prerazvrstitev dohodka in kapitala v produkte ali plačila, za katere ne velja avtomatična izmenjava informacij o Finančnih računih;
 - (d) prenos ali preoblikovanje Finančne institucije ali Finančnega računa ali sredstev v njih v Finančno institucijo ali Finančni račun ali sredstva, ki niso predmet poročanja na podlagi avtomatične izmenjave informacij o Finančnih računih;

- (e) uporabo pravnih subjektov, aranžmajev ali struktur, ki odpravljajo ali naj bi odpravili poročanje enega ali več imetnikov računov ali obvladujočih oseb na podlagi avtomatične izmenjave informacij o Finančnih računih;
 - (f) aranžmaje, ki ogrožajo postopke skrbnega preverjanja, ki jih uporabljajo Finančne institucije za izpolnitev obveznosti poročanja informacij o Finančnih računih, ali izkoriščajo slabosti teh postopkov, vključno z uporabo jurisdikcij z nezadostnimi ali šibkimi ureditvami izvrševanja zakonodaje s področja preprečevanja pranja denarja ali s šibkimi zahtevami po preglednosti za pravne osebe ali pravne ureditve.
2. Aranžma, ki vključuje nepregledno verigo pravnega ali upravičenega lastništva z uporabo oseb, pravnih ureditev ali struktur:
- (a) ki ne opravljajo pomembne gospodarske dejavnosti, podprte z ustreznim osebjem, opremo, sredstvi in prostori; in
 - (b) ki so ustanovljeni, se upravljajo, so rezidenti, so pod nadzorom ali imajo sedež v kateri koli jurisdikciji, ki ni jurisdikcija rezidentstva enega ali več upravičenih lastnikov sredstev, ki jih imajo te osebe, pravne ureditve ali strukture v lasti, ter
 - (c) kadar upravičenih lastnikov teh oseb, pravnih ureditev ali struktur, kot so opredeljeni v Direktivi (EU) 2015/849 ni mogoče identificirati.

- E. Posebne prepoznavne značilnosti, povezane s transfernimi cenami
1. Aranžma, ki vključuje uporabo enostranskih pravil izjeme „varnega pristana“.
 2. Aranžma, ki vključuje prenos neopredmetenih sredstev, ki jih je težko ovrednotiti. Pojem neopredmetena sredstva, ki jih je težko ovrednotiti, zajema neopredmetena sredstva ali pravice na neopredmetenih sredstvih, za katere ob njihovem prenosu med povezanimi podjetji:
 - (a) ne obstajajo zanesljive primerljive vrednosti; in
 - (b) ob sklenitvi transakcije so napovedi prihodnjih denarnih tokov ali prihodka, ki naj bi se pridobil iz prenesenega neopredmetenega sredstva, ali predpostavke, uporabljene pri vrednotenju neopredmetenega sredstva, zelo negotove, zaradi česar je težko predvideti raven končnega uspeha neopredmetenega sredstva ob prenosu.
 3. Aranžma, ki vključuje čezmejni prenos funkcij in/ali tveganj in/ali sredstev znotraj skupine, če so načrtovani letni dobički pred obrestmi in davki (EBIT) prenosnika ali prenosnikov v treh letih po prenosu manjši od 50 % načrtovanega letnega EBIT tega prenosnika ali prenosnikov kot bi bil, če prenos ni bil izveden.